

नम् । सिद्धान्तप्रणयणे चोपनिषत्तत्त्वोक्तम् । हठप्र० ।  
 व्याहारः “व्याहारशब्दो सत्यसुखिरति श्रुतेः भित्तिहारश्च  
 योगाङ्गत्वाच्च योगाङ्गाहारो यथा “न जीवनं देह-  
 धर्तव्यं जन्मनामृतंऽपानं न मर्त्यैर्विना वनम् । योगे  
 तदर्थं सन्नजिद्वचनपदं भक्ताज्यदग्धं” भित्तमत्तं सेवेत् ।  
 न चन्द्रमूत्रानि शुद्धिं गीतोष्णान्यत्र पानानि वनप-  
 दानि । सत्त्वप्रदायुर्वेकस्मिन्नादि पृतानि च तीक्ष्ण-  
 चित्तानि योगे । हठप्रदीपिकादिभिः सुष्यवर्गं रीरतः ।  
 सुनादृशो धनादहं भजेत्यतः पुरा एवम्” हठप्र० । स च  
 वर्गो यथा “गोधूमशालिवर्षादिकगोमनाम्” क्षीराज्य-  
 खण्डनवनीतसितामधूनि । शुष्णपटोलफल्गुनि च  
 पञ्चगाकं सुहादि चात्यसुदृढं च सनीन्द्रपथम् । क्षीर-  
 पानी च जैवली मत्स्याक्षी च पुनर्नवा । मेघनादो च  
 पक्ष्मैतं शाकवर्गः प्रकीर्तितः । सिद्धं सुलभं च स्निग्धं  
 पथ्यं धातुप्रोषणम् । सतीर्षमिषितं योग्यं योगी-  
 भोजनमाचरेत्” सुख्यं हतं क्षीरमिति हयं स्यात् नाङ्गी-  
 विगुहावय मूलवत्से । योजो बलं हस्मिन्तीव धत्ते  
 सत्यं क्षीरोऽन्तःस्थितनाडिरुचिः” हठप्र० । “कन्दं च  
 शाकादिकमूलमध्यं विहाय दध्नापयतिक्तम् । हतो  
 दनक्षीरमपूर्वतोदरं यमी च गोधूमविकारमाचरेत्”  
 हठप्र० । एतान्तरं “पीत्वा क्षीरं पयोमिश्रं योगी  
 बलमवाप्नुयात् । सितंशयुज्जं च एकं च चित्तं क्षीरं  
 न केवलम् । गोहते च हविष्यान्नं भुक्त्वा भ्यासं समा-  
 चरेत् । एवं वाटं भजेदत्वात्मेऽङ्गं सन्नयोधनम् ।

विहठमध्यवर्गः “सर्वे हि रीरन्तरीररूपः क्षापी भृगं सु-  
 कथिता सन्ता । क्षीरोपधायाऽलवणा चित्तात्मा  
 हविष्यभुक्तं यतिनिश्चयम् । आषण्डके मेखवमत्तसुक्तं  
 सदादृक् केऽपि वदन्ति भक्ते । स्यान्नाजसक्तुः ससिताज्य-  
 दग्धं पयोऽल वा केवलमग्निपक्वम्” हठप्र० ।

वज्राहारः “स्निग्धं भृगं वाऽभृगमेव हृत्तं क्षीरप्रभृतास्त-  
 मिहोदरसृजेद्यः । दध्ना च तक्रणं रुजाकटक्षमज्जं च  
 भूयःश्रमपथ्यसुक्तम् । । पुस्तपट्टाः स्युषणका व्यथ्या  
 मासाश्च वन्द्या कम्पितदोषाः । सितान्तियोगः क्षमिकतु-  
 नेष्टो गृह विकारोऽपि ह काशितेन । अत्यल्पमिष्टाशनतो  
 न योगः स्थाव साधकस्यात्यबलस्य नूतम् । योगानुगुण्येभ-  
 ततोऽलक्ष्मिः भतोऽटितानात्यतरा न भूरिः” हठप्र० ।  
 “कन्दमूलीखण्डवयोव्याहारश्च शाकं सौवीरतेजतिल-  
 यवैरपमद्वयम् । आजावसांसदधितक्तकुलस्यको-

पिण्याकहिङ्गुनयनादमप्यमाहुः । भोजनमहितं वि-  
 द्यात् पुनरुष्णीकृतं तथा हृत्तम् । अतिसवणादिकयुक्तं  
 कटशनशाकोत्कटं वर्ज्यम्” हठप्र० ।

वज्राणि “वज्रयेद्दुर्जनमीति वज्रिस्त्वोपयसेवनम् । प्रातः-  
 क्षानोपवासादिकायुक्ते गादिकं तथा” हठप्र० ।

“भद्रां गभीरपानं सुततुरतिगृहारासपाणित्ववेदशस्त्रा-  
 लोकः सुगीतं सुततमतिक्रमं हेनरुप्यास्वराणि । नृत्यं  
 राज्यं च सक्तः कुसुममनयजे सस्यदः स्तोतिशोर्ध्वं  
 तास्त्रुलं चेति सर्वं विषयसुखमयासृष्टिकं यत्त्यजेत्तत् ।  
 नित्यज्ञानाज्ञां प्रतं योचसक्तिध्यानं ध्येयं सन्नजायं च  
 दानम् । गेहारासाद्यास्तथा कल्पना वै धर्मा एते  
 योगविधेः प्रदिष्टाः” हठप्र० ।

व्याहारमानम् “आध्यात्मिकसुहादिकसुदृढयं प्राक् प्राण-  
 पूर्णोदरकेऽशनस्य । हृत्तो विधेयो हृत्तं साधकेन दुग्धा-  
 दभावे क्रमकुम्भसदृशम्” हठप्र० । अत्र हृत्तक्रमेण  
 सत्त्वाहारः प्राणायामे विधेयः । यद्योक्तं सनातन-  
 सिद्धान्ते “अभावे शास्त्रसद्गादिभोजनं सुदृढहयम् ।  
 ततो हृत्तः गन्तः कृत्वात् प्राण्ये पूर्णे तपोदरं” यद्यार्हः  
 अभावे हतदुग्धशोरभावे मितभोजने कुम्भसदृशक्रमात्-  
 रूपः सन्दमन्दमनहृत्तं चरितः । न हि प्रथम-  
 मभ्यासे यथा यथा कुम्भासदृशमिति तथा तथा कुम्भ-  
 पूर्णोदरत्वात् कुम्भजाम्निना क्रमजितशायुवेगयया जित-  
 ग्निर्भवति तथा तथाऽशनहृत्तः । साधकस्य योगानु-  
 सारेणाहङ्गनः आराग्यगीजसुसुखबलोजःप्रवृत्तिरस्य  
 भवति न प्रथमम्” हठप्र० । एतन्तरं “व्याहारं क्षपयेद्योगी  
 कथापणे कलाक्रमात् । शुक्लपणे यथा चन्द्रतया कुम्भा-  
 ऽस्य वर्द्धते” योगसारसुत्रे । “ततो येन केनाप्युपायेन  
 पितं सदाभ्यासिना पावनरीयं प्रयत्नात् । विशुद्धो हि  
 यश्चतुर्भुजो एवः शुभो ज्ञानवक्त्ररूपः प्रज्ञागी ।  
 सुखप्रदो पथनेऽशनं सच्चन्द्रप्रदो गयनाम्बुपानम् । इ-  
 त्यादि चान्यत्र अधिया विचार्य पथ्यानि योगाभ्यासने  
 हितानि” ।

योगनिषेधावस्थादिमन्त्राः सङ्ख्याः प्रतिगम्याश्च किञ्चित् सवक्-  
 चोदरे गौरवं चालसत्तम् । यदैतदुभयेदं विपक्षे साधकेन  
 तदा प्राणरोधोऽङ्गि तस्मिन् कार्यः” हठप्र० ।

योगारम्भकालः “अनलहृताः सान्द्रतमा विशुद्धा अपहृताः  
 पक्तमलादयोऽपि । अभ्यासिनां प्राणनिरोध एव तदा  
 विधेयः शुभयोगसिद्धिः” हठप्र० ।